Ч. 272. Второк 2 (15) грудня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Бесіда дра Кербера в Палатї панів і еї враженє на Угорщинї. — Гостина кор. Альфонса в Лїсбонї і чутка про замах на него. — Розлад в Сербії.)

В суботу по полудни відбуло ся засїданє палати панів. По залагодженю формальностий і по ухваленю деяких змін в законї о трибуналї адміністрацийнім, ухвалено додатковий кредит запомоговий а відтак відчитано інтерпеляцию кн. Віндішґреца підписану членами всїх партий палати панів в справі концесий признаних Мадярам на поли войсковім. Інтерпелянти просять президента міністрів о вияснене, чи знані концесиї не нарушають єдности армії. Др. Кербер відповідаючи, сказав, що закони угодові не можуть нїколи бути односторонно інтерпретовані, бо мають форму договору. Зміна єсть можлива лиш на основі спільного порозуміня, а закони навіть предвиджують, що на случай, коли би не могло прийти до порозуміня, мае ся відбувати спільне голосоване. Що до намірених реформ на Угорщинї, то президент кабінету знав о них вже давнїйше, але они ще не установлені остаточно. Президент мінїстрів може лиш то сказати, що зверхна і внутрішна єдність армії позістануть ненарушені. Розділ армії на дві части був би злочином супротов монархії і неможливий доти, доки єствують угодові закони.

На внесенє ґр. Туна ухвалено дискусию над відповідю дра Кербера, а тодї забрав слово кн. Віндішґрец і заявив, що стоїть рішучо на становищи безвзглядного признаня верховних прав Корони і начального вожда армії. Виводи Кошута, котрий здержав обструкцию, вказують на осягненє великих користий і викликали тут занепокоєнє та не можна дивувати ся, що тепер появлять ся проґрами правительства якби по дощи що старають ся втягнути народні аспірациї до армії. Бесїдник заявив, що нїколи не згодить ся на розділ армії, що мусїло би вирвнути рішаючо також і на участь Австриї в покриваню спільних видатків. Наконець висказав бесїдник бажанє, щоби в палатї послів настали як найскорше нормальні відносини. На тім вичерпано дискусию, а др. Кербер оголосив, що в імени Цїсаря відрочує сесию Ради державної.

В Будапештї були дуже цікаві на заяву дра Кербера в палатї панів і длятого вже в полудне звідували ся телеґрафічно. Мадярам не сподобало ся, що др. Кербер говорив знову о договірнім характері угод з Угорщиною, підчас коли они уважають дотичні закони лиш за угоду зроблену з королем.

Майже незамітно перейшли в ґазетах дві на око маловажні вісти з Мадриду. В одній говорило ся, що підчас польованя, на котрім був також і король Альфонс, застрілено якогось пастуха. Польованє відбувало ся в королївскій маєтности, а король після першої вісти вернув зараз до столиці вельми зворушений сею пригодою. Можна було гадати, що то стала ся якась звичайна нещаслива пригода; але ось наспіла з Мадриду друга така вість: В Каза де Кампо арештовано двох побережників, якогось Діяца і Ґарцію. Третий побережник в коронній маєтности сам собі житє відобрав. Обі сї вісти насунули здогад, що тут розходить ся о якийсь заговір на житє короля. Чи і о скілько сей здогад єсть оправданий, годі знати, бо близших, точнїйших вістий о сїй подїї нема і все держить ся у великій тайнї.

Ішпаньский король, Альфонс XIII. гостив сими днями в Лїсбонї у португальского короля. Єсть се важна подія не лиш для обох держав на піринейскім острові, але й для европейскої полїтики взагалї. Ішпаньскі королї не думали доси так дуже „понижати ся,“ щоби робити візиту королеви, котрого держава колись була ішпаньскою провінциєю, та й оба народи, хоч дуже близько з собою споріднені і говорять дуже подібними до себе мовами, ненавидять ся ще й доси. Мусїло отже щось

---

1)

ДОЛЯ.

(З польского — Вілї).

Уляна сидїла сама на пеньку перед комином і обирала бараболї, вкидаючи їх до приготовленого глиняного горшка. Сонце ще не було зайшло і его проміне заглядало цікаво крізь позеленїлу від старости одиноку шибку хати. Вікно мало їх вправдї колись дві, але тепер одна була забита дощинкою для ощадженя видатку на скляря. В часї коли дїд Уляни ставляв ту хатину, а радше коли ставили еї панщизняні теслї, люди були тої гадки, що великі вікна крадуть тепло і вдоволювали ся віконцями, що мали по дві шиби, кожда по пів ліктя квадратового. Однако видко, що так ощадно уживане скло було в пошанівку. Коли з двох шибок старушок, одна, як уміла і могла своїм замроченим від старости оком, осьвітлювала ще трете поколїнє роботящої родини Ґузів, а радше одиноку еї, послїдну лїторост, двайцятьлїтну Уляну.

На цілїй хатинї минулі лїта полишили видні слїди. Однако, як добре каже пословиця, не лїта старіють а злиднї. Бо з еї ровесниць в селї, ставляних тими самими людьми, инші як ще добре держать ся!

Віконця вправдї малї, не такі величаві, з шістьома шибами, отвирані, прикрашені мальованими варцабами і віконничками, як в ново побудованих хатах, що виглядають як малї двори; але звістно, що дверий і вікон не можна в мешканю побільшати або нових отворів додавати, бо ними входить нещастє, або виносять мешканця до могили.

Однако мимо тих віконець хата старушки ще не валила ся, бо кождої весни і осени господар хати поправляє то, що знищила попередна пора року. В осени по жнивах, коли вже є солома, кождого року прибуває в котрімсь кутї стріхи ясно-жовта латка, що ярко відбиває від прочої, порослої зеленим мохом цїлости. Кождої весни знов прибуває то кусник приспи, забезпеченої новою дошкою — то нова шалївка в старім віконци або замки в углах, де дерево найскорше порохнїє, одержують нову покриву з дощок прибитих деревляними кілками.

І так поволи — латаючи, підпираючи удержують при житю старушку.

Про хату Уляни давно нема кому гадати. Хоч гадати, то й она гадає — але бабским гаданем хати не полатаєш — оно й так мало на що здасть ся. Дїд, перший властитель тої хатини не мав сина. Мати Уляни була у него одиначкою. До одиначок люди беруть „приймаків“, аби було кому робити в поли — але на то треба то поле мати — а дїд мав лиш ту одну хатину і кусник огорода при нїй, а дївчина хоч одиночка, не дуже була вродлива — то й не найшов ся охочий, аби приступати до неї. Кождий має свою честь — все красше женити ся, як приставати; тому треба бодай, аби був ґрунт. Часом лучить ся такий, що одуріє і для краси пристане, але то рідко. Тілько й краса рідко лучає ся. А вже з Ґузів такий рід марний: дїд, Бог его знає, нїхто не затямив его молодим, а впрочім служив у дворі, по двірски убирав ся, то й тяжко розібрати, який би був, колиб по нашому одїв ся, хороший чи бридкий — але що дївчина, мати Уляни, цїлком була негарна — от, як Уляна, що вдала ся в матїр, бо й в когож мала вдати ся?

Вітця не знати звідки взяла. Один Бог знав, хто він був — то й нїхто не говорив до кого подібна.

Так отже хлопа в хатї не було; баби лїпили глиною як уміли, але глина не дерево, чоловіка не перестоїть. Доки мати Уляни жила, то ще часом еї який господар послухав, то за прядене, то за тканє і пришив яку одну другу кичку до стріхи — але така прошена робота тілько держить, що то полотно, котре павук робить. Тепер же Уляна, то вже й не просить нїкого о поміч. Хата влїзла в землю, перекривила ся одним боком, стріха затїкає — але з року на рік хата стоїть, а Уляна жде — господаря до неї. Роботяща, кожду роботу знає, по матери лишила ся повна скриня одежи, а й она кілько вже півсотків полотна виробила з лену, що присїває его кождого року за відробок, то на двірскім, то по господарях.

Цїле лїто сидить в своїй кривій хатинї, бо огород засаджений бараболями і капустою та фасолию — треба полоти, пильнувати — на осїнь збирає з огорода, приладжує пряжу, а як морози настають, іде до сусїдів. Замикає хатину і переносить ся до знакомих в комірне. Не богато їй місця треба; она не панї, аби на ліжку спати. Спить на власній скрини, постеливши рядно і вкриває ся старим кожухом,

стати ся, що зблизило обох королїв і їх державы до себе. Загально говорять, що ся важна подія єсть наслїдком анґлїйских впливів. Ішпанія стояла доси завсїгди по сторонї Франциї, коли противно Портуґалія держала ся Анґлїї. Ще недавно тому президент французскої републики їздив до Ішпанії і як звістно, тодї розійшла ся була чутка, що розходить ся о марокканьску справу. Може длятого дуже легко бути, що ся сама справа зблизила до себе і обі пірінейскі держави, але зблизила їх під впливом анґлїйским. З сего можна тим більше здогадувати ся, що і анґлїйске правительство з нагоди гостини короля Альфонса в Лісбонї вислало туди свою ескадру та приказало їй повитати ішпаньского короля в імени Анґлїї. А треба ще й то мати на увазї, що Анґлїя яко властителька Ґібральтару, а тим самим і найблизша сусїдка Ішпанії не мала доси симпатиї в Ішпанії. Нараз зміняють ся відносини, а причину сего треба, здаєсь, шукати конче в північно-західнім кінци Африки, де Франция від якогось часу зачала занадто сьміло виступати, так, як би она мала найбільше право загорнути колись бодай половину Марокка.

В Сербії заносить ся мабуть мимо всїх урядових заперечень на щось недоброго. Ми вже доносили, що російский посол Чариков виїхав з Білграду і вже більше туди не верне, а єго посада поки що не буде обсаджена. Італїяньский посол, ґр. Маліяно, одержав також урльоп на неозначений час, а тепер наспіла вість, що й всї инші посли заграничні, о скілько ще перебувають в Білградї, виїдуть вже сими днями на урльоп і при новорічнім принятю у короля не буде вже анї одного посла. Роздвоєнє в армії все ще не устало, в скупштинї обі радикальні партиї не можуть подити ся, мінїстер фінансів уступив, а президент кабінету ґен. Ґруїч хоче подати ся до димісиї і предложити королеви на свого наслїдника Николу Пашича, яко одинокого чоловіка, котрий би при нових виборах до скупштини одержав більшість і міг би зробити якийсь лад в краю.

Новинки.

Львів дня 14-го грудня 1903.

— **Про побут Лисенка в Коломиї** доносять до „Дїла“: Вість, що до нашого міста загостить дорогий гість з України М. Лисенко, зібрала в середу вечером на зелїзничім двірци численну руску публику, котра около 7-ої години повитала достойного Ювилята, коли виступив з над'їхавшого поїзду, грімкими окликами „слава“. При звуках пісень Ювилят перейшов до почекальнї, де іменем коломийскої Руси повитали єго др. Кульчицкий і п. Кобриньска, подаючи Ювилятови китицю цьвітів. З двірця від'їхав Лисенко серед окликів „слава“ і сьпівів до помешканя в Ґранд-готелю. О годинї 8-ій завитав до прикрашеної сьвяточно салї „Народного Дому“ на пир, який уладила в єго честь коломийска руска громада. З тоастів, які виголошено в честь Ювилята, годить ся зазначити промову рад. Глиньского і д-ра Трильовского. Балинецкий хор відсьпівав кілька Лисенкових композиций, а відтак промовив діріґент сего хору, селянин Рурак, подаючи Ювилятови гарну адресу. Лисенко відповідав кілька разів. Опісля перейшов до комнат „Бояна“ і відограв кілька своїх композиций, збираючи грімкі оплески слухачів. В Коломиї Лисенко переночував, а на другий день о 10 рано виїхав до Черновець, пращаний овацийно численною публикою, що відвела єго аж на двірець зелїзницї.

— **Переписний листок ощадности.** П. Єронім Неґлос, концепіст дирекциї почт у Львові, предложив мінїстерству торговлї проєкт переписних листків, якими можна би за оплатою лише 1 сотика пересилати дрібні квоти по 10, 20, 25, 35, 50 сотиків і по 1 кор. Проєктований листок має з лївої сторони т. зв. „Відтинок ощадности“, подібно як на грошевих переказах. На тім відтинку подає автор отсе поученє: „Виповнений відтинок не має вартости для нїкого більше, крім особи або інституциї, якої назвиско або назва вписано по слові „для“. Надавець має у власнім інтересї виповнити відтинок. Адресат взглядно той, на чиє імя звучить відтинок, складає відтинки на книжочку почтової каси щадничої в якім небудь почтовім урядї. До тих, що мають чекове конто, адресувати листок прямо до почтової каси щадничої“. На відтинку був би витиснений значок ощадности на 10, 20 сот. і т. д. до 1 кор., а в долинї по слові „для“ вписувало би ся назвиско того, для кого призначена єсь квота. Сей переписний листок коштував би лише тілько, що виносить квота, яку пересилає ся і 1 сотик яко почтова оплата. Хто хотїв би дописати кілька (до 5) слів, як се водить ся доси на т. зв. „друках“, то прилїпив би ще почтовий значок на 2 сот., а коли схоче написати що більше, то долїпив би значок на 4 сот.

— **Фальшівник гроший.** Із Станиславова пишуть: „В слїдчій вязници тутешного суду перебуває від 5 тиждрів 22-лїтний син шляхтича з Бережницї шляхотскої під Калушем, Михайло Новицкий, під закидом фальшованя монет. Перед 5 тиждрями Новицкий явив ся в торговли Ґлятштайна в Калуши і зажадав календаря. Коли єму календар подано, дав він Ґлятштайнови 5-тикоронівку, котрої вага видала ся купцеви підозріною. Ґлятштайн дав знати власти; комисия виїхала на місце і тут найдено в шафі укриту скриню, в котрій було множество знарядів і форм до фальшованя 5-тикоропівок. Найдено також три чи чотири штуки удачно підроблених пятикоронівок, вилитих з олова і кілька штук однокоронівок, котрі однако були зле зроблені. При дальшій ревізиї найдено у Новицкого ще дві зашиті в сорочцї пятикоронівки. Всї знаряди і форми зробив собі Новицкий сам. Єсть він із званя стельмахом, а того ремесла вивчив ся сам. Взагалї то хлопець дуже спосібний. Сам научив ся читати і писати, сам вивчив ся ремесла, а маючи 12 лїт, зробив був собі біцикль.

— **Хотїв скористати.** Мебляр Вайґерле сварив ся вчера з жінкою, а відтак почали обоє бити ся. Хотїв з того скористати Гершко Кравзер, челядник столярский і ударивши Вайґерля фляшкою в голову, вирвав єму з кишенї золотий годинник з ланцушком, вартости 300 кор. і утїк через вікно. На крик Вайґерля зловлено Кравзера на улици, відобрано єму годинник, а єго самого віддано полїциї.

що разом служить на щодень до виходу. За кут, який їй сусїдка дає, відплачує дрібними послугами: то води принесе, то дитину заколише, то хлїб замісить. До миски з господарями не сїдає, але при спільнім огни варить свою власну страву. В день найчастїйше ходить на заробок до двора, або до господарів — з двора має готївку на сіль, на чоботи, на червоні хустки і найкрасші в селї бурачкові спідницї — від господарів бере заплату мукою на хлїб, крупами, солониною, словом всїм, що їй до житя потрібне.

Добре Улянї на сьвітї; нїчого їй не хибує, в сьвято буває лїпше одїта в церкві, як неодна господарска дочка. Сусїди не роблять їй кривди, бо сирота, отже хоч другі огороди і плоти терплять від непошанованя власности, пліт Уляни цїлий, а в огородї хиба хлопці-пастухи зроблять яку шкоду в маку, кукурузї і огірках.

А однако хоч так добре Улянї, то кождого пущеня і що осени неспокійна, бо кождої недїлї чути в церкві нові оповіди, а на поли, в огородах, в хатах при кужели роздають ся виключно весїльні піснї. То дївчата так вправляють ся, аби як дружки по весїлях виступити достойно зі співами. При дорозї нема иншої бесїди, як про те, де хто засватав, де були доперва змовини, котра буде дружкою, хто за старосту і т. ин.

Уляна, хоч сирота, але дївчинї самій не личить гадати о віддаваню — тому про те не гадає. Звичайно гадають про те родичі — а для сироти, певне Господь Бог. Онаж кождої осени і кождого пущеня не про мужа гадає. — Боже борони! але про господаря до хати, бо без господаря лише що не видко як хатина розлетить ся. А сеж чейже батьківщина, се майже сьвідоцтво для бідної Уляни, котра завдяки їй має почутє приналежности до громади. Має про що сказати „у нас“ — коли би колись опинила ся поза своїм селом.

Ось тепер обирає бараболї на юшку. Не великий то буде празник, бо пятниця, тому та справа буде складати ся з води, бараболї, цибулї і соля; коли би Уляна схотїла піти на службу, їла би все мащену страву, не робила би тяжше, мала би готовий хлїб — але все таки що наймичка, то не „сама собі господиня“. А хтож би батьківщини доглядав?

Сидить отже і розвеселює ся співом. Виводить тоненько весїльну пісню.

Співаючи заєдно розпалила на припічку трохи трісок і приставила до огня горнець. Стоячи при коминї і поправляючи огонь, аби лїпше варила ся вечеря, співала чим раз на иншу ноту одну пісню за другою:

В саду вишневому соловій гнїздо ве
Всїм боярам нашим в сьому домі місце є.
Котрому не має,
Нехай татонька спитає,
Татонько порадить,
За столом посадить.
Ви бояри молоденькі,
Не будьте голодненькі,
Як будете гонорні
То будете голодні.

Їджте, бояри, їджте,
В долонї ріжте,
Що-б долонї щеміли,
Щоб пухирі сидїли,
Щоб нас за дружки брали,
На друге весїлє вихваляли.

Їджте, свати, капусту,
Наша капуста тлуста,
Укипіла головка
З молоденького вовка.

Сїли бояри, сїли,
Чорного вола з'їли,
Чорного, рогатого,
Господаря богатого.

Підложивши сьвіжих трісок, сягнула на печ, здоймила прислицю, веретено, добула з боднї кілька жилок лену і почала приладжувати кужіль, розпускаючи старанно волокно і приспівуючи жалїбно:

Ой коби я знала, коби я відала,
Що заручини будуть,
Тоби я післала свого татонька
В долину по калину.

На дворі терен тешуть,
В хатї косу чешуть.
На дворі терен дотесали,
В хатї косу розчесали.

На дворі просо молотять,
В хатї косу золотять,
Вже просо змолотили,
Вже косу ззолотили.

Нараз скрипнули двері від хати і нахиляючи ся в порозї, аби не ударити ся о одвірок, увійшла немолода женщина, сусїдка Уляни.

— Добрий вечер! — поздоровила.

— Добре здоровлє — відповіла Уляна, перериваючи роботу і присуваючи гостеви одинокий стїльчик, обтерши єго насамперед долонею, а відтак запаскою.

Парашка трохи унимала ся, заки сїла на вказанім місци. Взяла в руку жилку лену, розгорнула, поглянула під сьвітло, потерла в пальцях, покрутила головою і відозвала ся з признанєм:

— Хороший лен, просто як шовк.

— Слава Богу, нїчого собі — відповіла Уляна, котру мило вразила похвала старої господинї.

— Ого, нїчого. Дай Боже до віку такого! А стелений чи мочений? — питала дальше, любуючи ся полиском волокна з видом знаточки і любительки.

— **Огні.** З Винник під Львовом пишуть, що сими днями вибух пожар коло тамошної церкви і знищив одну загороду. Огонь угашено завдяки помочи войска і робітників з фабрики тютюну.

— **Значна крадіж.** Вчера вечером добули ся злодії до мешканя реставратора Л. Литиньского при ул. Чарнецкого у Львові і розбивши шафи і комоди, украли 140 корон готівкою, срібні ложки, футро, 13 штук одежи, більшу скількість біля і срібний годинник.

— **Женщини в бюрах.** В Сполучених Державах північної Америчи, де праця женщин єсть найбільше розновсюднена, замічає ся в послїдних часах зворот до обмежуваня числа женщин, занятих особливо на зелїзницях і приватних бюрах. Роботодавцї докоряють женщинам, що працюють механїчно, не переймаючи ся своєю працею; що вимагають поведеня із собою „в рукавичках", за часто зголошують ся хорими, суть занадто балакучі і вкінци покидають бюро при першій лїпшій нагоді.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Пятицерков на Угорщинї доносять, що поспішний поїзд, котрий виходить о годинї 8 рано з Будапешту до Реки, наїхав вчера на поїзд товаровий на стациї в Пятицерквах. З подорожних нїхто не потерпів ушкоди, натомість із зелїзничої служби погиб номічник машинїста товарового поїзду, а кількох кондукторів єсть ранених, з них один тяжко. Обі льокомотиви і три вози товарового поїзду розбиті.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Пристанок Збіров на шляху Прага-Брід, уряджені доси тілько для руху особового і пакункового отворено дня 1 грудня с. р. для загального руху. В наслїдок сего змінено дотеперішні назви „пристанку Збіров" на „Збіров"; „стациї Збіров" на „Мито", а „пристанку Мито" на „Мито місто".

Телеграми.

Відень 14 грудня. Є. Вел. Цїсар прийме в середу о 12 год. в полудне угорску Делеґацию а о 1 год. австрийску.

Льондон 14 грудня. Бюро Райтера довідує ся, що оногди наспіла вже до Токіо відповідь Росиї. Зміст відповіди поки що держать в тайнї.

Константинополь 14 грудня. Австрийский амбасадор бар. Каліс висказав вчера через мінїстра справ заграничних султанови в імени австрийского Цїсаря вдоволенє з причини принятя точок реформи і надію, що ті реформи будуть переведені.

Київ 14 грудня. За послїдні неспокої студентскі укарав ґубернатор в дорозі адмінїстрацийній 25 студентів на вязницю від тиждня до 3 місяців. Межи засудженими єсть 19 жидів.

Надіслане.

— Бувало мама небіжка все стелять — то й я стелю; кажуть люди, міцнїйше полотно — відповіла Уляна.

— Певне! З роси оно сили набирає. Але добре, що у тебе є де стелити на траві в огороді, нїяка худобина не ходить, не помне, не порозтягає. Я хочби хотіла, не можу, бо на вигонї худоба порозтягає, а на пастівнику наш не дасть, бо трави шкодує. А ти де лен присівала сего року?

— У Опанаса на нивцї. Дав на два ґарнцї місця, то я єму за кождий ґарнець три дни в жнива мусїла відробити. Тамтого року то я лиш по два дни від ґарнця відрабляла Панасюкам в жнива, а по дни при барабо-лях — але лїпше я вийшла в сїм роцї на тих самих двох ґарнцях. Видко політик лїпший якийсь тепер на лен — відповіла Уляна.

— То до того нічого не має, до політ-ку! — відповіла стара з певностию себе. — То від того іде, який хто на руку. Як ти єму даш малий відробок, то він тобі поля шкодує, сам в собі гризе ся і тоді лен не удасть ся, немов би єго що підгризло. З кождою річию так само. Як худобу купуєш, то так само від одного пійде рукою, а від другого нї. У иншого чоловіка вже така вдача, що хоч тобі що дасть, або продасть, то таки шкодує. І ось то зараз зашкодить!

Уляна слухала з увагою слів сусїдки, не тому, щоби з них чогось нового довідала ся, цїлком нї, від дитиньства наслухала ся і научила ся як молитви, а може і лїпше всїх пожиточних і шкідних річий в загальнім розумїню; то був немов катехизм, котрий кождий член громади, без огляду на пол, умів знаменито, а учено ся єго на живих примірах з житя.

Отже і Уляна добре знала, длячого не удав ся їй лен тамтого року — і тому умисне змінила господаря і дала єму більший відробок — а з чемности слухала уважно слів сусїдки, бо то була велика честь, що старша женщина прийшла до неї посидїти.

Аби честь була ще більша, Уляна несміло поглянула на горнець з юшкою, відтак на гостя — вкінци відважила ся предложити старій, аби поділила ся з нею вечерею. Але Парашка рішучо відмовила. Щож то она прийшла на яку дурничку, чи що, аби мала їсти. Слава Богу, не голодна — а ось у неї в хатї невістка варить кашу з грибами на вечерю, то верне до себе як раз в пору, бо „наші" ще з худобою не упорали ся. Але то пригадало Паращї, що не прийшла на саму лише балаканку. Атже мала дїло; отже осторожно почала зводити розмову на потрібну собі дорогу.

— От я зайшла до тебе побалакати трохи, твоя небіжка мати була моєю кумою, то менї нераз прикро дивити ся, як ти ось так марнуєш свої лїта і свою батьківщину.

— А щож, воля Божа. Я стараю ся, як можу. В огородї у мене, не хвалячи ся, всьо є, що до горшка потрібне, а хата, то вже не жіночих рук потребує — відповіла Уляна, скубаючи запаску.

— То тож бо й є. Не жіночих рук і не жіночої голови. Як ще рік, два постоїть без поправок, то й пропаде. А щож ти собі гадаєш, що то не шкода і не гріх? То дідівска праця, треба шанувати. Тобі треба хлопа до хати взяти і годі! — закінчила остаточно, рада, що вже виповіла то слово. Уляна перестала крутити запаску, а почала довбати глину на припічку і зі спущеними очима, як личить добре вихований дівчинї говорити про таку річ, відозвала ся:

— Ще я, слава Богу, не така стара. Що менї суджено, то не мине, або то менї самій зле, чи менї чого хибує; я не боса, не голодна і не гола.

Тут з гордостию поглянула на скриню з своєю виправою. (Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-європ. часу

поси.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави руской
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

поси.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншї, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клгр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, крищї і всїх других подібних недугах. **Спосіб ужитя:** Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на $5\frac{1}{2}$% і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК роздїляє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тажднєвника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).